

דף יג.

ח"מ סימן לט פעיף יג
עיין בסעיף הקודם

עין משפט א.

ח"מ סימן סה פעיף ו
עיין לעיל דף יג. עין משפט ז

עין משפט ב.

דף יג:

ח"מ סימן לט פעיף א

עין משפט א.

- א. המלוה את חבירו ^ב בעדים, או ^א שהודה בפני עדים שהוא חייב לו, הוא מלוה על פה, ^ע שאינו גובה מנכסים משועבדים.
- אבל המלוה את חבירו בשטר גובה ממשועבדים, אפי' לא כתב אחריות ^פ בשטר, דקימ"ל אחריות טעות סופר.
- ב. אם ^ז יש עדים שקנו מידו על ההלוואה, אפי' לא נכתב שטר, גובה ממשעבדי.

ג. משנה בתרא קע"א ע"א. כעולא שם.

ד. סנהדרין ט' ע"א ורש"י שם, ובתרא מ'. וכתב הסמ"ע ס"ק א' בשם הג"א דבהודאה לא מהני לגבות ממשעבדי גם בקנין אם לא שקנו מידו לפורעו לזמן ידוע. ולא אמרינן סתם קנין לכתיבה עומד בהודאה, והש"ך הביא מבדק הבית דמועיל הקנין גם בכה"ג.

ה. הטעם שאינו גובה מנכסים שמכר, משום הפסד לקוחות, שהם לא ידעו מההלוואה, דעדים בלא שטר לא עושים קול. אמנם כשהקנה לו בקנין בפני העדים אומרים שבעין יפה הקנה לו ואינו מקפיד שיוציאו קול וגובה ממשועבדים כדלקמן, ודוקא כשאותם עדים לפניו וזוכרים זמן הקנין, וה"ה גם במלוה בשטר שאינו גובה ממשועבדים אא"כ יש שטר ביד המלוה ונזכר בו זמן הקנין, שאז גובה מאותו זמן. כ"כ הסמ"ע. ודעת הש"ך שאין לחלק בין אותם עדים שראו הקנין, או עדים אחרים שידעו שהיה קנין. והש"ך האריך אי שעבודא דאורייתא או לא, והסיק שזה ספיקא דדינא. ובשבות יעקב סי' ט"ז האריך והעלה דהעיקר כהסוכרים דשיעבודא דאורייתא. ואף דפריעת בע"ח מצוה לא יורדים לנכסיו למ"ד שיעבודא לאו דאורייתא. ועיין בקצות ס"ק א'.

ו. דחזקה שאדם לא מוציא כספו בחינם, עיין בסי' מ"ט סעיף ב'. ואפי' יודעים שלא התנה שיהיה באחריות, אומרים שטעות המוכר או המלוה הוא, ורק בערב או בהודאה לא אומרים ט"ס. נתיבות ס"ק ג'.

ז. מכתובות ק"ב ע"ב. ודלא כנ"י ברמ"א ורשב"ם בבתרא מ'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com